

Svatí Římského kánonu

Sv. Alexandr

Byl rodem Řek a společně s Epipodiem, který pocházel z Lyonu ve Francii, se v době krvavého pronásledování za vlády Marka Aurelia ukrývali u zbožné vdovy Lucie ve vesnici blízko Lyonu. Alexandr se s Epipodiem seznámil v lyonské škole a oba křesťanští studenti spolu prožívali život z víry. Byli urozeného stavu, ale žili střídavě, čistě a prokazovali dobročinnost vůči potřebným. U vdovy Lucie se připravovali na případnou mučednickou smrt. Brzy byli vyslíděni a odvedeni do žaláře.

Po třech dnech byli postaveni před veřejný soud a soudce jim vytkl opovržlivost pro držení se víry, připomněl tehdejší vyhubení křesťanů ohněm, mečem a dravou zvěř. Podivil se, jak mohou ještě setrvat v zakázané víře. Tu oba na sebe s úsměvem pohlédli a vida to, vladař nařídil staršího Alexandra hned odvést.

Znovu ho předvolal až dva dny po Epipodiově popravě a tvrdil mu, že z křesťanů už zbývá poslední. Nabídl mu záchranu, bude-li obětovat bohům. On však děkoval Bohu za vítězství mučedníků a dodal, že jejich příklad ho povzbuzuje a dodává mu zmužilosti. Zdůraznil, že křesťané, kteří byli umučeni, nezahynuli, ale jsou v nebi a že křesťanské náboženství nelze vyhladit, protože jeho zakladatel, pravý Bůh i člověk, ho chrání a čím více mučedníků pro víru umírá, tím více se rozšiřuje. Po dalších slovech, která končila ujištěním "nebojím se smrti, neboť mou duši vezme k sobě Bůh", soudce nařídil natáhnout ho s roztaženými nohama a krutě bičovat. Až mu byly vidět vnitřnosti, nařídil ho ještě přibít na kříž, ale on prý při natahování na kříž zemřel.

Sv. Marcelín a Petr

Žaláři misionáři se stali po svém zajetí kněz Marcelín a klerik Petr s nižším svěcením, který byl exorcistou. Význam těchto mučedníků podtrhává jejich zařazení do první eucharistické modlitby mše svaté. Snad nejstarší zpráva o nich pochází od papeže Damase, jenž v chlapeckém věku mluvil s katem, který vykonal popravu a později se sám stal křesťanem. Damas se o tom zmíní i při skládání náhrobního nápisu na pomník mučedníků.

Marcelín a Petr se dostali do žaláře za nejkrvavějšího pronásledování církve v době vlády císaře Diokleciána, jenž začalo 23.2. 303 o svátku boha Terma. K pronásledování křesťanů ho přiměl spoluvládce Galerius poštváný proti nim matkou a ďáblem. Historici Eusebius s Laktanciem o té době zaznamenali: *"Kdo se nechce klanět bohům je odsouzen a odevzdán katu. Vězení jsou přeplněná. Cesty jsou plné zmrzačených mužů... Biče, železné háky, kříž, divá zvěř trhají útlé děti i s jejich matkami... Kdybych měl sto jazyků, sto řečí a železný hlas ani tehdy bych nedovedl popsat všechny podlosti, to co páší soudci na nevinných a spravedlivých lidech, vyčíslit jména všech mučedníků."*

Sílu všechno snášet čerpali křesťané z eucharistie, z modlitby, z Bible, ze vzájemného povzbuzování. V něm prý vynikali Marcelín a Petr. Podle historických pramenů

jak uvádí M. Liptovská "snažili se utvrzovat své bratry a sestry, zapomínající na sebe, jakoby zapoměli, že sami krácejí na smrt. Mluvili o slavném vzkříšení Krista, s nímž se mají setkat a zůstat na věky." Následkem toho zněly žalářem chvalozpěvy a žalmy, které ho měnily ve chrám plný Boží přítomnosti. Pohanští vězňové a kati se stávali svědky zázraku víry a lásky a dnešní dva oslavenci v žaláři křtili, dokud nebyli odvedeni k popravě.

Marcelín a Petr podle vyprávění kata museli být podle rozkazu sťati na odlehlém místě v lesní houštině, aby křesťané nevěděli o jejich tělech. Hrob si před smrtí museli sami vykopat. Místo však nezůstalo v dokonalé tajnosti. Poměrně brzy se o něm dozvěděla Římanka Lucilla, která se postarala o důstojný pohřeb. Hrob se našel u třetího milníku římské cesty Via Labicana a císař Konstantin Veliký dal nad ním postavit basiliku ke cti mučedníků. Do hrobky v basilice nechal uložit i svoji matku sv. Helenu.

Sv. Perpetua a Felicita

Jedná se o dvě vdané ženy z městečka Thuburbo Minus v blízkosti Kartága, což je na území dnešního Tuniska v severní Africe. Dvaadvacetiletá Vivia Perpetua pocházela ze vznešené rodiny v Kartagu. Porodila první dítě, které ve vězení kojila. S ní sdílela osud křesťanské vyznavačky za císaře Septima Severa i otrokyně Felicita v osmém měsíci těhotenství. Obě byly čekatelkami na křest a s nimi byli uvězněni další tři katechumeni. Revokát, který prý byl manželem Felicity, Saturnin, Sekundin a k nim se dobrovolně přidal Satyr. Všichni byli později společně a krutě popraveni v cirku.

Perpetua dělala ve vězení zápisky o tom, co prožívaly. Uváděla v nich: "Když jsme byly ve vyšetřování, pokoušel se mne otec od víry odvrátit. Řekla jsem mu: »Otcče, vidíš zde ten džbán? Nelze jej nazvat něčím jiným než co vyjadřuje, čím je. A já se také nemohu jinak vyjádřit, než že jsem křesťanka.« Otec se rozzlobil a uhodil mne. Za několik dní jsme ve vězení byly pokřtěny. Brzy na to jsme byly obě uvrženy do podzemního vězení. Byl to hrozný den. Nepředstavitelné teplo sálalo z toho množství lidí. Vojáci si k nám moc dovolovali.

Později nám diakoni Perpetius a Pomponius úplatkem dopomohli k tomu, že jsme na několik hodin mohly být v lepším koutku našeho vězení, kam nás zavedli. Kojila jsem své dítě, které bylo od hladu velmi slabé. Obrátila jsem se na matku a bratra a jim jsem své dítě odkázala. Také jsem prosadila, že pár dnů jsem mohla mít dítě ještě u sebe v žaláři. Později jsme byly u výslechu u státního navládního Hilarianuse a jeho rozsudek zněl: "šelmám". Chtěla jsem mít ještě do té doby dítě u sebe, ale otec to nedovolil..." Když nadešel den poprav, muži byli nejprve do krve zbiti koženými řemeny. Na Perpetuu a Felicitu vhodili síť a potom vypustili divokou krávu se špičatými rohy, která je zraněná vláčela po cirku. Pak byl Satyr předhozen leopardovi a zůstal polomrtvý v kaluži krve, po něm byli šelmami ztýráni ostatní tři muži a nakonec všichni ve středu arény usmrceni. Gladiátor jim mečem prořezal hrdlo. Kristu odevzdali svůj život a on byl jejich silou v nejtěžších okamžicích.